

MEVSİM YENİCE

FİLGÖZÜ

MEVSİM YENİCE
FİL GÖZÜ

Can aędaş

Fil Gz, Mevsim Yenice

© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dıőında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2024, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 5000 adet yapılmıőtır.

Editör: Mustafa evikdoęan

Düzelti: Melis Ofıas

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Ata Uzuner

Baskı ve cilt: BPC Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Cevizlik Mah. Hsreviye Sk. Erően İő Hanı No:15 Kat:3-38

Bakırköy-İstanbul

Sertifika No: 48745

ISBN 978-975-07-6338-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAęITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MEVSİM YENİCE
FİL GÖZÜ

ÖYKÜ

♥can

Mevsim Yenice'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Bilinmeyen Sular, 2019

MEVSİM YENİCE, 1985'te İzmir'de doğdu. Üniversitede fizik okudu. "Açık Artırma" öyküsü, 2015 altKitap Öykü Yarışması'nda birinciliğe layık görüldü. 2015 ve 2016 yıllarında farklı iki dosyayla Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülleri'nde öykü dalında "dikkate değer" bulundu. Birçok kolektif kitaba öyküleriyle katıldı. İlk kitabı *Tekme Tokatlı Şehir Rehberi*, 2019 Notre Dame de Sion Edebiyat Ödülleri'nde Mansiyon Ödülü'ne layık görüldü. 2016 yılından bu yana *altKitap* ve *altZine* yayın kurulunda yer alıyor. 2022'de Ayfer Tunç ve Murat Gülsoy'un *Diyaloglar* sohbetlerini, 2023'te Can Kozanoğlu ve Mirgün Cabas'ın *İlk Sayfası* podcast serilerini aynı isimlerle yayına hazırladı.

Şibumi'ye

İçindekiler

Konveksiyonel Akım	13
Buzda Balık Avı.....	19
Sifon	25
Lokal Anestezi	35
O	47
Fil Gözü.....	57
Solo Test.....	73
Buna Şans Denirse	87

KONVEKSİYONEL AKIM

“Tut.”

Köpek havada bir süre süzülen ve ardından toprağa düşüp yuvarlanan taşın peşinden var gücüyle koşup yanımızdan uzaklaşıyor.

“Gördün mü bak, nasıl enerji dolmuş hayvancağız,” diyor benden tarafa hiç dönmeden.

Ellerim cebimde, etrafa bakıyorum hayvancağızın birikmiş enerjisini görebilmek için. Uçsuz bucaksız arazide, aklımdan akıp geçenleri durduracak bir engebe olmalı. Uzaklarda tek başına, meyvelerini sırtlayan atkesanesinin heybetli görüntüsüne takılıp kalıyorum. O bana daha yakın.

Köpeğin önce nefes sesleri, ardından koca bedeni ayağımızın dibinde bitiyor biz ne olduğunu anlayamadan. Ağzında köpüklü salyaları ve iri bir taş var. Uzun kuyruğunu hiç durmadan sallıyor.

“Ver kızım.”

Kafasını şefkatle okşarken dişlerini incitmeden ağzındaki taşı çıkarmaya çalışmasındaki zarafet, çenesini usulca kavrayan ellerinin merhametli hareketi, köpeğin ona karşı koyamayıp taşı bırakıverışı içimde bir yerleri hırpalıyor.

“Aferin benim akıllı kızıma. Hadi bakalım, tut.”

Dörtmala koşuyor yine sahibinin fırlattığı taşın ardından. Ön ayaklarıyla tek seferde ulaşabileceği en uzak noktaya atlayıp arka ayaklarını öndekilerin yanına çekiyor. Bunu öyle hızla ve içgüdüsel bir vahşilikle yapıyor ki hayranlık duymamak elde değil. Tırnakları toprakla her buluştuğunda küçük bir toz kümesi kaldırıyor. Bilmiyorum onlara ne oluyor; tekrar yere iniyorlar mı, öylece savrulup yok oluyorlar mı yoksa? Köpek kurumuş toprağı tırnaklarıyla yırtıyor. Bir yaranın kabuğunu kaldırmaya benziyor bu. Sonra bir daha, bir daha, bir daha. Önce ön ayaklar, sonra arka, ön, arka. Ön arka. Toz toprak. Yere eğilip bir taş da ben alıyor, onu avucumda sıkıyorum.

“Yazık, nasıl koşuyor bak, kaç gündür dışarı çıkaramadım ya, nasıl sıkılmış.”

Yıllardır nefret ettiğim bir şehirde evden çıkmadan yaşamamı sorun edip etmediğini düşünüyorum. Köpekler aralarındaki bağı kıskanıyorum. Birbirlerine kıyamalarını, birinin işini gücünü bırakıp ötekini gezdirmek, oyun oynatmak için işten eve koşarak dönüşünü, ötekini doğasına aykırı olmasına rağmen diğeri için kafeste yaşamayı kabul etmesini ama en çok da birbirlerine direnmeyişlerini. Köpeğin dişlerindeki taşı nazikçe onun avucuna bırakışını anımsıyorum yine, içim çekiliyor. Sımsıkı tuttuğum taşla birlikte elimi tekrar montumun cebine sokuyorum.

“Sen ne yaptın bugün evde?” diye soruyor. Sesindeki çekingenliğin yüzündeki yansımasını görebilmek için ona bakıyorum. Taşın peşinden koşan köpektan ayırmıyor gözlerini.

“Hiç,” diyorum. Çömelip büyük, sertleşmiş bir çamur topağıyla oynamaya başlıyorum. Üstündeki yeni yeşermiş incecik filizi küçük bir dokunuşla çıtlatarak koparıp yere atıyorum. Ayağı kalkarken elimdeki topağı okşuyorum. Belli belirsiz bir ıslaklık kahverengilikle birlikte parmak-

larıma bulaşıyor. Bir elimden diğerine geçirip duruyorum onu. Yavaşça sağa sola sallanıyorum bunu yaparken. O da aniden ıslık çalmaya başlayarak bana eşlik ediyor. Topak bir avucumdan diğerine geçerken ıslığının uzunluğunu benim ritmime uyduruyor. Gitgide hızlanıyorum. Islıkları kısalıyor. Gözleri birer çizgiden ibaret. Bana yetişememesi için inadına hızlandığımı anlayınca karşılıklı gülüyoruz. O halde bile ıslığı bırakmıyor. Büzülmüş dudaklarından üfleme seslerinden başka bir şey çıkmıyor. Sağdan sola, soldan sağa. Hızla. Islık. Kahkaha. Gözyaşları. Köpek sürükleyerek getirdiği kırık bir dalı önüne atınca susuyor. Ben de aniden duruyorum. Gözlerimi kollarıma silerken vahşice ikiye bölüyorum elimdekini.

“Hop. Kıta bölündü,” diye bağıryorum iki avucumu yukarı kaldırıp ona göstererek.

“Coğrafyacım diyorsun,” diyor gülerek.

“Ne demezsin. Atanamayan coğrafyacı.”

Bir taş daha fırlatırken, “Deme öyle şeyler. Ben öğrencin gibiyim bak, bana hava atabilirsin,” diyor.

“Tabii, bunun için okudum ben.” Ciddi bir surat ifadesiyle sınıfta öğrenciler arasında dolaşır gibi sağa sola bakarak yürümeye başlıyorum. “Evet çocuklar. Ne diyor-duk, kıtaların ayrılması. Başlangıçta sadece Pangea vardı. Sonra ne oldu, az önceki gibi hop ikiye ayrıldı.” Ellerimdeki iki parçayı gösteriyorum yine.

“Aferin akıllı kızım, sıkıldın mı sen? Gel. Ver baka-yım ağzındakini. Aferin.” Köpeğin sırtına hafifçe dokunup, “Otur kızım, sen de dinle,” diyor.

Hemen oturuyor akıllı kız. Hızlı hızlı soluk alıp veriyor, dili dışarıda, gırtlığından boğuk bir hırıltı dışarı taşıyor, ağzından beyaz köpükler sarkıyor. Mutluluk mu bu?

“Baksana getirdiği taş,” diyor elindekini göstererek. Yamru yumru sararmış taşa ilginç bir şey göremediğimden susuyorum.

Gece olup da onu kendi yatağında hafif bir iniltiyle, huzurla uyurken görünce, hayatı boyunca anımsayacağı, olur olmadık yerlerde yoklayacak o derin boşlukla karşılaşacaktı. İçi bin bir istek ve arzuyla, pişmanlık ve neşeyle, merhamet ve özlemle dolu o boşlukla. O an anlayacaktı kafasını okşarken hissettiğinin ne olduğunu ve bir daha unutmamak için o duyguya bir isim verecekti.

İlk iki kitabında yakaladığı özgün dil ve zengin öykü dünyasıyla çağdaş edebiyatımızda haklı bir başarıya ulaşan Mevsim Yenice, üçüncü öykü kitabı *Fil Gözü*'nde spot ışığını karanlığa tutuyor. Öykülerin her birinde özenle kurduğu farklı atmosferle boşluğu doldurup karaktere dönüştürüyor. Boşlukta sürüklenen, boşlukla yaşamayı öğrenen ya da hayatındaki boşlukları doldurmaya çalışan insanların öykülerini anlatıyor. Ortaya çoğumuz gibi, kendilerine söyleyecek çok şeyleri olan ama kulak vermeye mecalleri kalmayan kişiler çıkıyor.

Fil Gözü, kayıp parçalara aldirmeden yapbozu tamamlamaya çalışanların kitabı.

#boşluk #yalnızlık #şehir #bağlanma #kimlik #aile #aidiyet

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [t](#) | [X](#) canyayinlari

öykü

ISBN 978-975-07-6338-0

9 789750 763380